

Confruntarea cu împotrivirea

Sabat după-amiază

Completează și memorează: „Dar ochiul lui Dumnezeu veghea asupra bătrânilor iudeilor. Și au lăsat să merge înainte lucrările până la trimiterea unei înștiințări către Darius și până la primirea unei scrisori de la el în această privință.” (Ezra 5:5)

Capitolele 3–6 din Ezra sunt structurate tematic, acoperind mai multe perioade istorice de împotrivire față de reconstruirea templului. Recunoașterea aceste abordări tematice ne va ajuta să clarificăm mesajul general.

Ezra este menționat pentru prima dată pe nume în Ezra 7:1. Odată cu sosirea lui în Iuda, în 457 î.Hr., lucrurile s-au schimbat și a început reconstruirea cetății și a zidului, dar lucrarea nu a avut continuitate, ci a mers în salturi, cu lungi perioade de stagnare. Treisprezece ani mai târziu a venit și Neemia (trimis de Artaxerxes în 444 î.Hr.) și construirea zidului a fost finalizată în cele din urmă. Deși opoziția era mare, lucrarea a fost realizată în doar cincizeci și două de zile (Neemia 6:15).

Împotrivirea față de lucrarea lui Dumnezeu este o temă predominantă în cele două cărți, Ezra și Neemia; astfel, nu este deloc surprinzător că reconstruirea templului și a Ierusalimului a stârnit împotrivire și persecuție. Oriunde mergem în lumea de astăzi, lucrarea Domnului întâmpină împotrivire. Satana încearcă să se asigure că Evanghelia nu se răspândește cu rapiditate, deoarece aceasta îi amenință stăpânirea. Cum au făcut față iudeii împotrivirii?

26 octombrie – Ziua *Sola Scriptura*

ca să-i zădărnicească lucrarea. Așa a fost tot timpul vieții lui Cirus, împăratul perșilor, până la domnia lui Darius, împăratul perșilor.” Ezra 4:1-5

Duminică, 20 octombrie

Manifestarea opoziției

1. De ce crezi că iudeii au refuzat ajutorul altor popoare la construirea templului?

“Vrăjmașii lui Iuda și Beniamin au auzit că fiii robiei zidesc un templu Domnului Dumnezeului lui Israel. Au venit la Zorobabel și la capii de familie și le-au zis: „Să zidim și noi **Ezra 4:1-5** cu voi, căci și noi chemăm ca și voi pe Dumnezeul vostru și-l aducem jertfe din vremea lui Esar-Hadon, împăratul Asiriei, care ne-a adus aici.” Dar Zorobabel, Iosua și ceilalți capi ai familiilor lui Israel le-au răspuns: „Nu se cuvine să zidiți împreună cu noi Casa Dumnezeului nostru, ci noi singuri o vom zidi Domnului Dumnezeului lui Israel, cum ne-a poruncit împăratul Cirus, împăratul perșilor.” Atunci, oamenii țării au înmuiat inima poporului lui Iuda, l-au înfricoșat, ca să-l împiedice să zidească, și au mituit cu preț de argint pe sfetnici,

Aparent, această cerere părea prietenoasă, binevoitoare. De ce să fi refuzat ajutorul? Într-un sens, răspunsul îl găsim chiar în verset. „Vrăjmașii (potrivnicii)” și-au oferit ajutorul. Vrăjmașii? Chiar acest lucru este suficient ca să înțelegem refuzul iudeilor.

De ce au fost numiți „vrăjmașii”? În 2 Împărați 17:24-41 ni se spune că locuitorii Samariei și ai împrejurimilor ei fuseseră aduși din alte națiuni după ce populația din Israel, regatul din nord, a fost deportată. Apoi, împăratul Asiriei le-a trimis preoți care să îi învețe cum să se închine Dumnezeului țării, Dumnezeului lui Israel. Totuși religia rezultată includea și zeii canaaniti. De aceea, iudeii întorși în țară se temeau că această religie amestecată urma să fie adusă în închinarea lor de la templu. În consecință, cel mai bun și mai înțelept lucru pe care l-au putut face a fost să spună: „Nu, mulțumim.”

Să ne amintim în primul rând de ce se întâmplau toate aceste lucruri. Compromisul constant al înaintașilor lor cu religiile păgâne din jur a dus la distrugerea templului, dar și la luarea lor în captivitate. Probabil că acum, când își reconstruiau templul, ultimul lucru pe care și-l doreau era să se apropie din nou de popoarele din jur.

2. Ce altceva ne mai arată că alegerea cea mai bună era să refuze ajutorul?

Ezra 4:4,5 “Atunci, oamenii țării au înmuiat inima poporului lui Iuda, l-au înfricoșat, ca să-l împiedice să zidească, și au mituit cu preț de argint pe sfetnici, ca să-i zădărnicească lucrarea. Așa a fost tot timpul vieții lui Cirus, împăratul perșilor, până la domnia lui Darius, împăratul perșilor.” Ezra 4:4-5

Gândește-te cât de ușor ar fi putut găsi motive de a accepta ajutorul. Ce clarificare aduce textul din 2 Corinteni 6:14 cu privire la aceasta?

Din nefericire, împotrivirea cu care s-au confruntat iudeii din partea națiunilor înconjurătoare, descrisă în Ezra 4-6, le-a produs teamă și oamenii nu au mai vrut să lucreze la templu. Nu e vorba de împotrivire din interior...

După cum am menționat deja, evenimentele prezentate în Ezra 4:6 – 6:22 nu sunt în ordine cronologică. De aceea, vom analiza capitolul 5 înainte de 4. „Prorocii Hagai, prorocul, și Zaharia, fiul lui Ido, au prorocit iudeilor care erau în Iuda și la Ierusalim în Numele Dumnezeului lui Israel.

3. De ce i-a trimis Dumnezeu pe profeții Hagai și Zaharia? Care a fost urma-

rea? Atunci, Zorobabel, fiul lui Șealtiel, și Iosua, fiul lui Ioțadac, s-au sculat și au început zidirea Casei lui Dumnezeu la Ierusalim. Și împreună cu ei erau și prorocii lui Dumnezeu **Ezra 5:1-5** care-i ajutau. În aceeași vreme, Tatnai, dregătorul de dincoace de râu, Șetar-Boznai și tovarășii lor de slujbă au venit la ei și le-au vorbit așa: „Cine v-a dat învoire să zidiți casa aceasta și să ridicați zidurile acestea?” Ei le-au mai zis: „Care sunt numele oamenilor care zidesc clădirea aceasta?” Dar ochiul lui Dumnezeu veghea asupra bătrânilor iudeilor. Și au lăsat să meargă înainte lucrările până la trimiterea unei înștiințări către Darius și până la primirea unei scrisori de la el în această privință.” Ezra 5:1-5

Iudeii încetaseră construirea deoarece le era teamă. Dar Dumnezeu îi trimisese în Iuda să reconstruiască templul și cetatea și El avea un plan. Deoarece lor le era teamă, El a trebuit să facă ceva ca să îi încurajeze. De aceea, a chemat doi profeți să intervină. Împotrivirea omenească nu îl oprește pe Dumnezeu; deși iudeii contribuiseră la această împotrivire chiar prin acțiunile lor, Dumnezeu nu i-a părăsit. El a lucrat prin profeți ca să îi motiveze și să îi îndemne din nou la acțiune.

4. Care era solia pentru ei și ce învățătură putem lua și noi?

Hagai 1 Poporul acesta zice: «N-a venit încă vremea pentru zidirea din nou a Casei Domnului!»” De aceea cuvântul Domnului le-a vorbit prin prorocul Hagai astfel: „Dar pentru voi a venit oare vremea să locuiți în case căptușite cu tavan, când Casa aceasta este dărămată?” Așa vorbește acum Domnul oștirilor: „Uitați-vă cu băgare de seamă la căile voastre! Semănați mult și strângeți puțin; mâncați și tot nu vă săturați; beți și tot nu vă potoliți setea; vă îmbrăcați și tot nu vă este cald și cine câștigă o simbrie o pune într-o pungă spartă!”

„Prorocii Hagai și Zaharia au fost ridicați să facă față crizei. Prin mărturiile mișcătoare, acești soli rânduiți i-au descoperit poporului cauza necazurilor lui. Lipsa prosperității vremelnice era urmarea faptului că nu puseseră interesele lui Dumnezeu pe primul loc, au declarat profeții. Dacă israeliții L-ar fi onorat pe Dumnezeu, dacă L-ar fi dat respectul și cinstea cuvenite, făcând din construirea Casei Sale prima lor preocupare, prin aceasta ei ar fi chemat prezența și binecuvântarea Sa.” – Ellen G. White, *Profeți și regi*, pp. 573– 574

5. Ce au făcut vrăjmașii ca să oprească lucrările din Ierusalim?

Ezra 4:6-24 Să știe dar împăratul că, dacă se va zidi cetatea aceasta și i se vor ridica zidurile, nu vor mai plăti nici bir, nici dare, nici drept de trecere, și vistieria împărătească va suferi din pricina aceasta. Și, fiindcă noi mâncăm sarea curții domnești și nu ne șade bine să vedem pe împărat păgubit, trimitem împăratului aceste știri. Facem cunoscut împăratului că, dacă va fi zidită din nou cetatea aceasta și dacă i se vor ridica zidurile, prin chiar faptul acesta nu vei mai avea stăpânire dincoace de râu. Ca urmare, porunciți să înceteze lucrările oamenilor acelora și să nu se mai zidească cetatea aceasta

„Oamenii țării” au scris plângeri împotriva iudeilor și împotriva lucrării lor mai întâi către Darius (Ezra 5 și 6), apoi către împăratul Xerxes (Ahașveroș), dar și către Artaxerxes. Ei au făcut tot ce le-a stat în putere să oprească lucrările de la Ierusalim.

Ei susțineau că, dacă cetatea avea să fie reconstruită, împăratul avea să își piardă puterea asupra ei, deoarece Ierusalimul a fost întotdeauna o cetate a răzvrătirii și tulburărilor. Din nefericire, împăratul Artaxerxes a început să creadă că iudeii construiau doar pentru că doreau să își câștige independența și, astfel, să stârnească conflicte. El a poruncit întreruperea lucrărilor și a fost trimisă o armată ca să îi împiedice să mai construiască cetatea. Această abordare în forță a pus lucrarea pentru Dumnezeu într-un impas.

6. De ce au încetat iudeii lucrările de reconstruire a Ierusalimului, deși știu ce dorea Dumnezeu de la ei? Ce i-a împiedicat să lucreze?

“Îndată ce s-a citit cuprinsul scrisorii împăratului Artaxerxe înaintea lui Rehum, înaintea Ezra 4:23,24 logofătului Simșai și înaintea tovarășilor lor de slujbă, s-au dus în grabă la Ierusalim, la iudei, și i-au oprit cu silă și cu putere de la lucrările lor. Atunci s-a oprit lucrarea Casei lui Dumnezeu la Ierusalim și a fost oprită până în anul al doilea al domniei lui Darius, împăratul perșilor.” Ezra 4:23-24

Se pare că iudeii și-au dat seama că Dumnezeu îi chemase să reconstruiască cetatea și templul, dar, din cauza opoziției puternice, le era teamă. Probabil au căutat scuze precum: „Acum nu este momentul potrivit...”, „Dacă Dumnezeu ar dori cu adevărat acest lucru, El ar pregăti o cale” sau „Poate că nici nu trebuia să ne întoarcem”. Când facem ce credem că ne-a chemat Dumnezeu să facem și ne lovim de împotrivire, avem tendința să ne îndoim de călăuzirea Sa. Ne convingem pe noi înșine că am făcut o greșală. Teamă ne poate paraliza mintea, iar gândurile ne sunt cuprinse de disperare și neajutorare în loc să ne concentrăm pe puterea lui Dumnezeu.

Ai trecut și tu prin situații asemănătoare, fiind convins că Dumnezeu te-a chemat să faci ceva și apoi ai avut îndoieli din cauză că era prea greu? (Să ne gândim la Ioan Botezătorul.) Ce ai învățat din acea experiență?

7. Ce au făcut iudeii sub conducerea lui Neemia pentru a se opune împotrivirii?

Neemia 4:13,14,16-20

După multe întreruperi, poporul a început din nou lucrul. Iudeii s-au rugat și Neemia a pus pază. Oamenii făceau de pază cu rândul, ziua și noaptea, ca să fie pregătiți pentru atacurile iminente. Neemia a organizat poporul în jurul cetății cu arme, astfel încât fiecare familie era pregătită să lupte. Mai mult, el i-a împărțit pe slujitorii lui în două grupuri, un grup care lucra și un grup care ținea armele. S-a mai dat și o îndrumare specială pentru cei care lucrau pe ziduri, ei fiind cel mai aproape de pericol. Fiecare constructor ținea cu o mână sabia și cu cealaltă puneă cărămizi sau pietre și mortar pe zid. Ei erau pregătiți să facă față împotrivirii. Ei și-au făcut partea lor, iar Domnul a făcut restul. Credința lui Neemia în protecția lui Dumnezeu ne inspiră. Totuși el nu s-a așezat confortabil, așteptând ca Dumnezeu să facă totul. Ei s-au pregătit să facă tot ce puteau mai bine.

8. De ce a fost important ca iudeii să se pregătească să lupte în loc să nu facă nimic, crezând că Dumnezeu îi va proteja?

Cele două pasaje: „Nu vă temeți de ei! Aduceți-vă aminte de Domnul cel mare și înfricoșat și luptați pentru frații voștri, pentru fiii voștri și fetele voastre, pentru nevestele voastre și pentru casele voastre” (vers. 13,14) și „Dumnezeul nostru va lupta pentru noi” (vers. 19,20) sunt cele mai inspiratoare afirmații pe care le găsim în Biblie.

Iudeii ar fi putut să se oprească din nou din cauza opoziției care persista, dar, de această dată, în loc să fie cuprinși de teamă, ei s-au ținut strâns de făgăduința că Dumnezeu avea să lupte pentru ei. Când și noi întâmpinăm opoziție față de Numele Domnului, față de credința noastră sau de lucrarea la care ne-a chemat Domnul, ar trebui să ne amintim că „Dumnezeu va lupta pentru noi”.

În final, iudeii și-au dat seama că Domnul îi susținea în lucrarea pe care o făceau și aceasta le-a dat curajul de a merge înainte.

De ce este important să știi că ceea ce faci este voia lui Dumnezeu? Cum pot să știi acest lucru?

8. De ce considera Neemia că lucrarea pe care o făcea era „o mare lucrare” (Neemia 6:3)? Ce încercări au fost făcute pentru a-l opri?

Neemia 6:1-13

Capitolul 6 arată câte încercări s-au făcut de a-i lua viața lui Neemia. Sanbalat și Gheșem îi trimiteau constant scrisori pentru a-l determina să vină la ei sub pretextul unei întâlniri. Însă întâlnirea trebuia să aibă loc în valea Ono, care era în teritoriul inamic, și astfel s-a văzut adevăratul scop al invitației. Sanbalat, Tobia și Gheșem au văzut o oportunitate care era viabilă atâta timp cât zidul nu era finalizat și porțile nu erau încă închise. Iudeii aveau protecția împăratului persan și de aceea vrăjmașii nu îi puteau cuceri printr-un atac frontal deschis. Dar, dacă ar fi scăpat de conducătorul lor, ar fi reușit să împiedice progresul sau chiar să oprească de tot lucrările. Ei nu au renunțat. Chiar dacă Neemia nu le răspundea, ei au continuat să încerce. Probabil că a fost foarte frustrant pentru Neemia să fie nevoit să facă față opoziției la fiecare mișcare. El le-a răspuns astfel: „Am o mare lucrare de făcut” (vers. 3).

Judecând după standardul lumii, Neemia făcea o lucrare importantă ca paharnic al împăratului – era o slujbă prestigioasă, una dintre cele mai înalte funcții din țară, fiind și sfătuitoarea împăratului. Dar construirea unei cetăți ajunse în ruină nu avea nicio semnificație lumească. Și totuși el o numește *o mare lucrare!* Neemia considera că lucrarea pe care o făcea pentru Dumnezeu era „mare” și mai importantă, deoarece și-a dat seama că, la Ierusalim, era în joc onoarea Numelui lui Dumnezeu.

Când a instituit serviciile de la templu, Dumnezeu a rânduit și preoția. Pentru ca templul să rămână sfânt și deosebit în mintea poporului, El a poruncit ca numai preoții să îndeplinească anumite slujbe la templu. Nouă ne este foarte greu să vedem sfințenia lui Dumnezeu, de aceea El a dorit să îi ajute pe israeliți să vină în prezența Sa cu reverență. Neemia știa că oricine putea să intre în curte, dar nu și în templu. Chemându-l în templu, Șemaia a arătat că era un profet fals, pentru că sugera ceva contrar îndrumărilor lui Dumnezeu, și, totodată, un trădător.

Cum putem astăzi, fără un sanctuar pământesc, să păstrăm în minte gândul sfințeniei lui Dumnezeu? Ce se întâmplă când înțelegem sfințenia lui Dumnezeu, în contrast cu păcătoșenia noastră?

„Descurajarea și împotrivirea pe care clăditorii din zilele lui Neemia le-au întâmpinat atât din partea vrăjmașilor, cât și a preinșilor prieteni sunt tipice pentru experiența pe care o vor avea astăzi cei care lucrează pentru Dumnezeu. Creștinii sunt puși la probă nu numai prin mânia, nemulțumirea și cruzimea vrăjmașilor, ci și prin indolența, nehotărârea, încropeala și trădarea preinșilor prieteni și a celor care ar trebui să ajute.” – Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 644

„Devoțiunea hotărâtă a lui Neemia față de lucrarea Domnului și încrederea lui tot atât de hotărâtă în Dumnezeu au fost motivul eșecului vrăjmașilor lui de a-l atrage sub puterea lor. **Sufletul neglijent cade ca o pradă ușoară în ispită, dar, în viața care are un scop nobil, un plan care absoarbe totul, răul nu găsește sprijin.** Credința aceluia care înaintea continuu nu slăbește, căci, mai presus de orice, dincolo de orice, mai adâncă decât orice, el recunoaște Dragostea Infinită, care face ca toate lucrurile să îndeplinească planul Său cel bun. Adevărații slujitorii ai lui Dumnezeu lucrează cu o hotărâre care nu slăbește, deoarece ei depind continuu de tronul harului.” – *Ibidem*, p. 660

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Profeți și regi*, capitolele „Constructorii pe ziduri”, „Mustrare împotriva asuprii” și „Uneltiri păgâne”.

Studiu la rând:

1 Cronici 27 – 2 Cronici 4,

Evangelizare, subcapitolul „Centrele de lucru din afara orașelor”

1. De ce nu a isprăvit loab numărătoarea poporului?

2. De unde și cum a primit David planurile pentru templu și pentru toate uneltele lui?

3. Câți străini erau în Israel pe vremea lui Solomon?

4. Pentru ce scop erau făcute „marea” și ligheanele de la templu?

5. De unde să fie condusă lucrarea din orașe?

PRIVIRE GENERALĂ

Versete-cheie: Ezra 5:5; Neemia 4:20.

Pasaje biblice în studiu: Ezra 4:4-24; Ezra 5 și 6; (pentru o imagine mai largă, vezi și Neemia capitolele 3, 4 și 6:1-13); Daniel 10:12,13,20.

În acest studiu se vorbește despre opoziția cu care s-a confruntat fiecare grup al celor întorși în țară când au dorit să reconstruiască templul, cetatea și zidurile, mai întâi în timpul lui Zorobabel, apoi în timpul lui Ezra, preotul, și, în cele din urmă, în timpul lui Neemia. Deși aceste relatări nu sunt întotdeauna în ordine cronologică (unele părți ale cărții fiind aranjate tematic), putem realiza o cronologie a evenimentelor pe baza împăraților care sunt menționați în fiecare scrisoare și în plângerea împotriva evreilor.

În ciuda faptului că lucrul a încetat de mai multe ori, deoarece oamenilor le era teamă de amenințările împăraților națiunilor înconjurătoare și își pierduseră încrederea în protecția lui Dumnezeu, Domnul a trimis întotdeauna lideri care să încurajeze poporul să construiască din nou. Uneori, au trecut mai mulți ani înainte ca un proiect să fie reluat, dar nu a fost abandonat pe o perioadă nelimitată. Dumnezeu dorea ca israeliții să se întoarcă în țara pe care le-o dăduse și a fost cu ei în ciuda împotrivirii, umilirii și, uneori, în ciuda violenței arătate împotriva lor. **Doar pentru că o lucrare este greu de făcut nu înseamnă că Dumnezeu nu ne-a chemat la acea lucrare. Dumnezeu cere lucruri mari de la oameni obișnuiți și apoi El le oferă cele necesare pentru a le realiza.** În cărțile Ezra și Neemia, Dumnezeu a inspirat lideri și proroci să stea cu fermitate împotriva opoziției.

Dumnezeu caută întotdeauna oameni ai credinței, care se încred în El în ciuda situațiilor complicate, astfel încât El să poată interveni în favoarea lor și să își poată face lucrarea. Dumnezeu răsplătește dispoziția de a lucra cu El, de a merge înainte și hotărârea de a împlini misiunea dată de El.

COMENTARIU

Cronologia lucrărilor în cartea lui Ezra

Sub conducerea lui Zorobabel

- 537–535 î.Hr. – reconstruirea altarului și punerea temeliiilor templului (Ezra 3);
- 535–520 î.Hr. – lucrarea abandonată din cauza împotrivirii (Ezra 4–6);
- 520–515 î.Hr. – zidirea este reluată sub lucrarea profetică a lui Hagai și Zaharia;
- 515 î.Hr. – finalizarea clădirii templului (Ezra 6:13-22).

Înainte de Ezra

- 465–464 î.Hr. – împotrivire față de reconstruirea Ierusalimului (Ezra 4:7-23) – Artaxerxes oprește lucrarea în primii lui ani de domnie;

Ezra

- 457 î.Hr. – Ezra ajunge la Ierusalim (Ezra 7) în timp ce lucrările sunt oprite.

În Ezra 3 se menționează reconstruirea altarului și punerea temelii templului (537-535 î.Hr.), în urma decretului dat de Cyrus (Ezra 1:1 – 2:70). După sărbătoarea inițială (Ezra 3:10-13), lucrarea a fost abandonată (Ezra 4:1-5) din cauza împotrivirii vehemente care a început prin 535 î.Hr. și a continuat până în 520 î.Hr. (pentru mai multe detalii, vezi Ezra 4:24 – 6:12). Ezra 4:6 descrie pe scurt împotrivirea față de construire sub împăratul Xerxes (486–465 î.Hr.). Apoi, în Ezra 4:7-23, citim despre împotrivirea de la începutul domniei împăratului Artaxerxes. Ezra include și copii ale scrisorilor care le-au fost trimise lui Artaxerxes și lui Darius. Aceste scrisori sunt inserate în limba aramaică, în timp ce restul cărții este în ebraică, ceea ce înseamnă că acestea erau documente oficiale păstrate în limba folosită pentru documentele publice la acea vreme. (Aramaica era limba universală în acel timp, cam cum este limba engleză astăzi.) În 520 î.Hr., după cincisprezece ani de împotrivire puternică, profetul Hagai a îndemnat poporul să continue construirea templului (citește cele cinci predici scurte, dar puternice, din cartea Hagai). Prorocul Zaharia s-a alăturat pentru susținere, lucru care a dus la finalizarea templului în mai puțin de cinci ani, iar sfințirea lui a avut loc în martie 515 î.Hr. (Ezra 6:13-18), urmată de sărbătorirea Paștelui o lună mai târziu (Ezra 6:19-22).

Daniel 10:12,13,20

Dumnezeu a pregătit totul pentru ca poporul Său să poată reconstrui Templul de la Ierusalim după întoarcerea din robia babiloniană. El S-a implicat personal pentru a înlătura piedicile și pentru a deschide calea. Conform capitolului 10 din Daniel, îngerul Gabriel și Mihail (un alt nume al Domnului Isus Hristos) se luptau pentru mintea împăraților persani, și anume Cyrus și fiul său, Cambyses, pentru a-i convinge să ajute la înaintarea lucrărilor de reconstruire atunci când inamicii locali geloși ai lui Israel i-au ademenit pe acești conducători să pună capăt lucrării de restaurare de la templu. Dumnezeu lupta cu acești împărați pentru a le îndrepta mintea în favoarea poporului Său, ca acesta să aibă un loc unde să se închine lui Iehova. Este trist faptul că evreii erau descurajați și s-au oprit din lucru chiar în acel moment în care Dumnezeu, cu puterea Sa, lucra pentru ei. Lucrarea a fost reluată când a intervenit prorocul Hagai.

Această situație este o avertizare pentru noi cu privire la lipsa de credință și la lășitate atunci când ar trebui să mergem înainte pe calea deschisă de Dumnezeu pentru ca noi să facem voia Sa. Totuși providența lui Dumnezeu lucrează întotdeauna mai bine decât cele mai bune calcule sau planuri ale noastre. Dar trebuie să ne încredem în călăuzirea Sa și să îl urmăm pe El. Putem fi siguri că planurile și sfaturile Lui sunt cele mai bune și, întotdeauna, El are în vedere propășirea noastră.

Hagai și Zaharia

Profeții Hagai și Zaharia și-au început activitatea după cincisprezece ani lungi de împotrivire față de lucrarea de construire a templului. Poporul se descurajase și lucrările se opriseră. Dumnezeu i-a chemat și i-a învățat pe acești profeți să-i vorbească poporului pentru a-l inspira să construiască, în ciuda împotrivirii dușmanilor. Dumnezeu i-a încurajat să nu le fie teamă. El era cu ei și prezența Lui avea să îi susțină.

Dumnezeu s-a apropiat de popor cu următoarea întrebare: „Dar pentru voi a venit oare vremea să locuiți în case căptușite cu tavan, când Casa aceasta este dărămată?” (Hagai 1:4). Dacă am căuta toate pasajele din Biblie în care apare termenul „căptușite” (*safun*) cu referire la proiecte de construcție, am descoperi că de fiecare dată se face referire la cedru (1 Împărați 6:9; 7:3, 7; Ieremia 22:14). Dumnezeu menționează faptul că aveau casele „căptușite” (Hagai 1:4), deoarece cedrul nu era un material folosit în mod obișnuit în acea zonă. Care era problema cu grinzile de cedru? La început, evreii comandaseră grinzi de cedru din Liban pentru reconstruirea templului. Templul trebuia reconstruit după modelul lăsat de Solomon, prin îmbinarea pietrei cu grinzile de cedru. Planul era să se folosească grinzile de cedru pentru căptușirea templului. Totuși, când împotrivirea i-a „obligat” să înceteze lucrul la templu, le-a rămas lemn nefolosit. De să nu îl folosească? Deși ei folosiseră, probabil, lemnul destinat pentru Templul Domnului la casele lor, Dumnezeu a venit cu o soluție. El i-a trimis în munți să aducă lemn de acolo și să îl folosească pentru Casa Lui. Dumnezeu nu cere cele mai scumpe materiale pentru Casa Lui. El dorește să fie construită o Casă unde să poată locui împreună cu ei.

Mai important decât atât, Dumnezeu ar fi vrut ca acești copii ai Săi să își dorească prezența Lui în mijlocul lor, acesta fiind și scopul templului. Problema majoră era faptul că inimile lor erau neconsacrate – templul nefinalizat era doar un simptom al apatiei lor. Când cineva este dornic să facă o lucrare sau îi este dedicat cuiva, nu se va opri cu ușurință în fața împotrivirii. Încetarea lucrului demonstra lipsa angajamentului din partea poporului lui

Dumnezeu față de El. Și totuși încurajarea din partea lui Dumnezeu a trezit poporul din letargie și din temerile sale și l-a motivat să înceapă din nou lucrul la templu. După aceea, oamenii nu au mai șovăit în lucrarea lor. În cinci ani au finalizat templul. Uneori, suntem trași înapoi de lucrurile pământești și de confort. Avem nevoie să ni se reamintească ce este mai important în viață.

Cronologia lucrării în cartea Neemia

- 445/444 î.Hr. Neemia ajunge în Ierusalim (Neemia 1 și 2)
- Împotrivire față de lucrare (Neemia 2:11-20; 4:1-23; 6:1-14)
- După cincizeci și două de zile (mai puțin de două luni) zidul este finalizat (Neemia 6:15-19).

Neemia 4

Sanbalat, care conducea Samaria, la nord de Iuda, și Tobia Amonitul l-au amenințat pe Neemia și i-au batjocorit și ridiculizat pe evrei. Sanbalat era înrudit cu evreii din linia marelui-preot (prin legături de căsătorie) și știa că puterea lui asupra poporului iudeu avea să scadă odată cu refacerea zidului. El credea că evreii nu erau suficient de puternici, că erau inferiori și că misiunea aceasta era mult prea mare pentru ei. Era sigur că evreii nu vor putea să reconstruiască zidul niciodată. Alți conducători din acea zonă i s-au alăturat lui Sanbalat într-o lovitură politică pentru a-i opri pe israeliți. Arabii erau sub conducerea lui Gheșem și ocupau teritoriul de la sud de Iuda; amoniții erau în est, în teritoriul persan, și Asdod era la vest de Iuda. Astfel, țara lui Iuda era complet înconjurată de forțe ostile. Deși poporului începuse să îi fie teamă, Neemia a privit situația ca pe un afront la adresa lui Dumnezeu și a națiunii iudaice. Numele lui Dumnezeu și numele israeliților erau făcute de rușine de vrăjmași și atunci el a strigat la Dumnezeu: „Ascultă, Dumnezeul nostru! ... Fă să cadă ocările lor asupra capului lor” (vers. 4). El nu s-a răzbunat singur, ci l-a cerut lui Dumnezeu să ia situația în mâinile Lui. Neemia era sigur că Dumnezeu îl călăuzise să conducă reconstruirea zidului, lucru evidentiat de răspunsul favorabil din partea împăratului, dar și din partea poporului iudeu. Cuvintele pline de răutate ale vecinilor lor le stârniseră imaginația și îi făcuseră pe iudei să se teamă, dar Neemia a încurajat poporul să „lupte”, deoarece Dumnezeu este „mare și înfricoșat” (vers. 14) și El „va lupta pentru noi” (vers. 20). Neemia i-a adunat pe iudei și i-a organizat în grupe, echipați de luptă, să repare fiecare spărtură din zid, acolo putând fi văzuți și de vrăjmașii lor. El dorea să demonstreze lumii că erau pregătiți de atac.

Strategia a funcționat; planurile vrăjmașilor au fost înfrânte. Iudeilor le-a fost amintit să se încreadă în Dumnezeu și să nu lase ca dușmanii omenești

să pară mai mari decât Dumnezeu lor. Deși au mai fost câteva amenințări la adresa lor, ei au continuat să construiască și zidul a fost terminat în doar cincizeci și două de zile (Neemia 6:15).

APLICAȚIA

Faptul că lucrările au încetat și s-au reluat în repetate rânduri avea la bază teama de ce ar fi putut să le facă ceilalți oameni. Amenințările vrăjmașilor, porunca împăratului prin care le interzicea să lucreze și faptul că erau des-
tul de puțini i-au făcut să înceteze lucrul.

1. Ce a făcut prorocul Hagai pentru a motiva poporul, astfel că oamenii au lucrat împreună cu succes la reconstruirea templului?
2. Ce se întâmplă când ne gândim iar și iar la ce s-ar putea întâmpla? Doar înrăutățim lucrurile. Ne facem atâtea griji, până când totul ajunge să pară atât de înspăimântător, încât așteptările și imaginația ne împiedică să ne încredem în Dumnezeu și să mergem înainte. Piedicile par mai mari decât viața și uităm că Dumnezeu a făgăduit că „va lupta pentru noi”. Cum am putea să fim și noi ca Neemia și să avem o credință puternică, să fim convinși că Dumnezeu va fi cu noi?
3. Ce calități de lider putem învăța de la Neemia când dorim să îi încurajăm pe semeni?
4. Ce factori te-au înspăimântat și te-au împiedicat să faci lucrarea lui Dumnezeu?
5. Ce poți face pentru a-i încuraja pe cei care, cufundați în greutățile vieții, se tem de problemele cu care se confruntă și le este greu să creadă că Domnul „va lupta pentru ei”?